

„Dobry!“ pochválila je oba Nela. Věděla, že by Ondra chtěl mít svého pejska, ale netušila, že toho o psech tolik ví a že s nimi umí i zkušeně zacházet.

Když sešli lesní pěšinou k hlavní silnici, Bert se opět rozeběhl. Tentokrát to Ondra nečekal, takže se mu vyškubl a utíkal dál po chodníku.

Nela s Ondrou za ním běželi jako o závod. Nechtěli, aby ho srazilo auto. „Berte! Berte! Čekej!“ křičeli jeden přes druhého. Bert se

skutečně zastavil. Na okraji chodníku něco očichával a hlasitě kňučel.

Kamarádi za ním co nejrychleji doběhli celí udýchaní.

„Co to máš? Fuj!“ napomínal ho Ondra. Nechtěl, aby snědl něco jen tak z ulice. Popadl ho za vodítko, které volně leželo na zemi a přitáhl ho k sobě.

„Počkej,“ vykřikla vzrušeně Nela. „To je veverka. A je chudinka poraněná.“